

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Banku P. S.A. w W.

przeciwko J. Ł. R. i K. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwani złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 stycznia 2015 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 maja 2013 r., utrzymującego w mocy nakaz zapłaty tego Sądu z dnia 25 czerwca 2010 r., którym orzeczono, że pozwani mają solidarnie zapłacić powodowi kwotę 57 670,38 zł z określonymi w nakazie odsetkami i kosztami postępowania. Powołując się na naruszenie art. 321 § 1, art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego z dnia 29 maja 2013 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „...w szczególności poprzez konieczność wyjaśnienia wpływu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15.03.2011 r. sygn. T 7/09, na mocy którego między innymi wyciągi z ksiąg bankowych utraciły walor dokumentu urzędowego, a rozpoznaniem niniejszej

sprawy przez Sąd Rejonowy i Okręgowy bez uwzględnienia okoliczności wynikających z przytoczonego orzeczenia konstytucyjnego. Przyczyną, dla której skargę kasacyjną należy przyjąć do rozpoznania są okoliczności dotyczące relacji między klientem banku a bankiem, zważywszy na szczególną oraz dominującą pozycję banków w sprawach gospodarczych, co wynika z coraz większej praktyki przekazywania środków pieniężnych za pomocą przelewów bankowych i koniecznością wdrażania zaufania obywateli do systemu bankowego...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W powołanym przepisie chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, ograniczyli się bowiem do ogólnikowego zasygnalizowania problematyki, której miałyby dotyczyć zapowiedziane zagadnienie prawne. Zagadnienie to nie zostało jednak sformułowane ani poparte jurydyczną argumentacją i w związku z tym nawet nie wiadomo, czy i jakie miałyby ono znaczenie dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi oraz dla praktyki sądowej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art.

398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

jw